

nemt kunne fremstå, som om teleselskaber nu skal opbevare lange e-mails og vedhæftede dokumenter. Intet kunne være mere forkert.

Hvis man skal sige det meget populært, beder vi teleselskaberne om at fortsætte med at gøre det, de hele tiden har gjort, for at de skal kunne skrive telefonregninger ud.

Det er jo sådan, at de fleste, der modtager en telefonregning, også får en oversigt over, hvem det egentlig er, de har talt med, og over, hvor lang tid de har talt sammen. Det er klart, at i en verden, hvor man bruger it mere, er det altså nødvendigt, at man også her bliver ved med at opbevare de oplysninger om, hvem det er, man har kontaktet. Men hvad man har snakket med hinanden om, og hvad der står f.eks. i en e-mail, er ikke noget, som teleselskaberne har forpligtet sig til at opbevare, og det er heller ikke noget, vi har hjemlet mulighed for.

Vi erkender, at it-branchen selv siger, at der er et teknisk problem for så vidt angår muligvis SMS og måske den første meddelelse. Det må vi finde en teknisk løsning på, og det er vi absolut indstillet på. Men det er også det eneste hjørne, hvor der er et teknisk problem. Men det er for regeringen væsentligt at få understreget, at der altså ikke her er tale om, at man nu ligesom begynder at gå ind og bryde brevhemmeligheder og begynder at læse e-mails. Sådan er det jo desværre fremgået af nogle udtalelser på tv.

Jeg har ikke kendskab til, at man i internationalt regi arbejder med det her spørgsmål. Det var også et spørgsmål fra fru Sandy Brinck. Men man kan jo ikke afvise, at det på et tidspunkt i søjle 3-samarbejdet i EU vil være noget, man måske skulle tage op.

Hr. Per Dalgaard var også positiv, og han talte varmt for, at vi skulle se lidt mere på reglerne om udlevering. Det er der også flere, der efterfølgende har været inde på: Er det nu så hensigtsmæssigt, at vi begynder at åbne op for udlevering af danske statsborgere ud over det, vi allerede har gjort i årevis i forhold til vores nordiske kolleger?

Kl. 14.55

Jeg synes, at der er to ting, der er vigtige at understrege. For det første har det her udleveringsforslag, som vi har medtaget i terrorforslaget, intet at gøre med den europæiske arrestordre, som EU-landene i øjeblikket forhandler om og har forhandlet om. Den europæiske arrestordre vil nemlig nødvendiggøre forholdsvis omfattende lovændringer, og det har indimellem været indblandet i behandlingen af det her lov-

forslag. Men det tager altså lang tid, før det bliver gennemført, og derfor har jeg ikke set, at det var hensigtsmæssigt at tage det med i antiterrorpakken.

Regeringen vil dog gerne holde fast i og fastslå, at vi foreslår en ændring i udleveringsreglerne, så det bliver muligt at udlevere danske statsborgere til retsforfølgning i udlandet, for det er efter min overbevisning nødvendigt, at retsforfølgning som udgangspunkt bør ske der, hvor kriminaliteten er begået.

Ofte vil det jo være forbundet med store og også til tider uoverstigelige vanskeligheder under en straffesag i Danmark at føre beviser for kriminalitet begået i udlandet, fordi både vidner og beviser jo typisk befinder sig i udlandet. I takt med den internationalisering, der sker i kriminaliteten, altså den grænseoverskridende kriminalitet, giver det altså mere mening, at vi retsfølger folk, der har begået kriminalitet i et andet land, alle sammen det samme sted.

Så det er magtpåliggende for mig at få understreget, at der altså er en årsag til, at vi tager det med i denne her omgang, og vi mener ikke, at man kan vente med at åbne mulighed for at udlevere danske statsborgere til strafforfølgning i udlandet.

Jeg vil blot nævne som eksempel, at vi kunne modtage en anmodning om udlevering af en dansk statsborger, der er mistænkt for at have medvirket til en større terrorhandling i udlandet, og der vil det jo være mærkværdigt, at vi, hvis der er begået terrorvirksomhed, så siger: Jamen den person vil vi sandelig ikke udlevere. Det må være i Danmark, vi kører hele retssagen, og alle skal flyttes herhjem.

Der er imidlertid ikke tale om, at alle statsborgere skal kunne udleveres. Jeg tror, at det var fru Anne Baastrup, der var inde på det. For det første skal der enten være tale om grov kriminalitet, der giver mere end 4 års fængsel, eller man skal opholde sig mere end 2 år før lovovertrædelsen i det land, før der kan anmodes om udlevering.

Men jeg vil godt sige til det spørgsmål, som fru Anne Baastrup stillede, at hvis det er danske statsborgere, er det jo en afgørelse, som vi under alle omstændigheder skal træffe, og hvis det er danske statsborgere, så gælder de danske forældelsesregler. Hvis det er en fransk statsborger – jeg tror, det var det eksempel, fru Anne Baastrup kom med – er det selvfølgelig de franske regler, der vil gælde.